

Wesam Badlae vluchtte uit Syrië en werkt nu bij Meander in de zorg

“Hier in Nederland
voel ik me voor het
eerst mens”

● Wesam Badlae en een bewoonster

Tekst: Carolien Beaujean

Fotografie: Anne Jannes

Overvolle boten met vluchtelingen, urenlang lopen zonder eten of drinken en vastgezet worden in de gevangenis. De uit Syrië gevluchte Wesam Badlae heeft het allemaal meegemaakt. In Heerlen kon hij vier jaar geleden samen met zijn gezin eindelijk opnieuw beginnen na jarenlang een onzeker bestaan te hebben geleid. Twee dagen in de week studeert hij bij Arcus voor verpleegkundige en de andere dagen werkt hij in een woonvorm voor dementerenden in Wijkzorgcentrum Kling Nullet van MeanderGroep. “Hier in Nederland voel ik me voor het eerst in mijn leven mens.”

We nemen plaats aan de eettafel in de kleinschalige woongroep van Kling Nullet, waar Wesam samen met zijn collega's voor 7 dementerende ouderen zorgt. Hij heeft zojuist zijn eerste intakegesprek geïmproviseerd en dat ging goed. Zijn Nederlands is van een goed niveau en hij praat in een snel tempo. De dingen die hij meemaakte in zijn leven, zijn voor een buitenstaander zoals ik ondenkbaar. “Ik wil ook helemaal niet dat jullie je er iets bij kunnen voorstellen” zegt hij. “Ik vertel mijn kinderen bewust niet wat er allemaal is gebeurd.”

Slapen onder een trap

Wesam Badlae had in zijn thuisland Syrië een eigen fysiotherapiepraktijk. Hij was getrouwd en woonde samen met zijn vrouw, ouders en zussen onder één dak. Bombardementen waren aan de orde van de dag. “We leefden continu in onveiligheid. Er was vaak geen elektriciteit en schoon water. Daar raakte je min of meer aan gewend. De bombardementen onder het bewind van onze dictator hadden geen doel, het was doden om het doden.” Dat ze weg moesten, was een feit. Wesam en zijn

vrouw belandden in Turkije waar ze in onmenselijke omstandigheden woonden. “Mijn vrouw was zwanger en we sliepen onder een trap.” Omdat ze in Turkije geen zorgverzekering hadden en een ziekenhuisopname niet konden betalen, moesten ze voor de bevalling terug naar Syrië. Daar was het ziekenhuis gebombardeerd en in woonhuizen waren noodvoorzieningen ingericht. “Terwijl mijn vrouw lag te bevallen, werden buiten de gewonden aangesleept. Ze lagen met bosjes bij elkaar. Dat beeld vergeet ik nooit meer.”

Baby in sporttas

Wesam's vrouw beviel van een gezonde zoon en ze deden een tweede poging Turkije weer binnen te komen. Met een geleend paspoort en de baby in een sporttas verstopt, wist zijn vrouw de grens weer over te komen. Wesam zelf nam een sluiproute door de bergen. “Eenmaal in Turkije kon ik aan de slag in een revalidatiecentrum om Syrische gewonden te behandelen. Met 300 euro per maand moesten we rondkomen. Ik vond het fijn om op die manier mijn landgenoten te kunnen >

helpen, maar het was een leven in armoede. Een verblijfsvergunning was ondenkbaar. We waren niet eens een nummer. Als we dood zouden gaan, zou niemand ons missen.”

“Mijn leven is nu hier en ik ben dankbaar voor alle mogelijkheden die ik krijg”

Vlucht poging

Wesam neemt nauwelijks de tijd om pauze te nemen. Het heftige verhaal moet worden verteld. In hetzelfde rappe tempo verliep ook zijn reis. Geen tijd om na te denken, maar dóór. En hij kent alle details. Of het nu gaat om het aantal uren of aantal kilometers. Via Google maps toont hij me zijn route. “Zweden, Duitsland, Nederland... ik had eigenlijk geen idee waar ik het beste naartoe kon. Omdat Nederland een goed voetbalteam heeft, heb ik daarvoor gekozen. Eigenlijk heel stom, maar meer wist ik ook niet.” Maar ook dat werd een reis met veel omwegen. Wesam besloot alleen te gaan, zijn vrouw en zoontje zouden later volgen. Bij zijn eerste vlucht poging, met vijftig mensen in een heel klein bootje, werd hij gepakt en vastgezet. Poging twee ging beter. Hij werd samen met een kleine groep andere vluchtelingen afgezet op een eiland in Griekenland waar nooit eerder vluchtelingen waren aangemeerd. Vijfduizend euro kostte deze illegale weg. “Daar werden we gedropt in the middle of nowhere. Uren niks te eten of drinken. Niemand van ons kon nog een stap verzetten. Daar dacht ik voor het eerst dat ik het niet zou redden.” Maar de groep werd ontdekt en opgevangen. Hij vervolgde zijn weg via Athene naar Rome om uiteindelijk voor nog eens vijfduizend euro op Schiphol te landen. “Slechts

drie vluchtelingen konden een nep-paspoort krijgen om te vliegen. Ik ben letterlijk uitgekozen vanwege mijn groene ogen. Ik kon doorgaan voor een Europeaan en dat was minder risicovol.” In Nederland meldde Wesam zich bij de politie en ging van het ene asielzoekerscentrum naar het andere voordat hij een verblijfsvergunning kreeg voor 5 jaar.

Werken in de zorg

Omdat Wesam's diploma als fysiotherapeut in Nederland niet erkend is, besloot hij voor een BBL-opleiding tot verpleegkundige te gaan. Over een jaar is hij klaar. “Ik ben hier erg graag” zegt hij en kijkt de tuin in. “De collega's zijn heel lief en de bewoners leer je echt kennen omdat het een kleine groep is. Daarom heb ik ook bewust niet voor het ziekenhuis gekozen. Daar komen en gaan mensen aan de lopende band, maar hier bouw je meer een band op. En daardoor kan ik ook mijn taal beter oefenen.”

Als ik vraag of hij veel last heeft van wat is gebeurd, haalt Wesam zijn schouders op. “Ik heb teveel aan mijn hoofd

om me daar mee bezig te houden. Mijn zoon is autistisch en verstandelijk beperkt. De eerste jaren na zijn geboorte was er niets aan de hand. Van de een op de andere dag stopte hij met praten en contact krijgen gaat heel moeilijk. Ik weet zeker dat hij door alles wat is gebeurd getraumatiseerd is.”

Maar er gebeuren ook mooie dingen. Wesam's naaste familie is veilig, zijn ouders en zussen wonen in Duitsland. Inmiddels heeft hij ook twee dochtertjes en als gezin hebben ze een leuke eengezinswoning met een klein tuintje. Hoe Wesam de toekomst ziet? “In september hoor ik of ik een permanente verblijfsvergunning krijg. Tot die tijd is het nog erg spannend. Ik hoop Nederlands staatsburger te worden. Dat papiertje is heel belangrijk voor mij. Onze Syrische overheid heeft burgers nooit geaccepteerd. Ik wil nu eindelijk die erkenning. Ik houd van Nederland vanwege het hoge niveau van respect ten opzichte van buitenlanders. Mijn leven is nu hier en ik ben dankbaar voor alle mogelijkheden die ik krijg. ●